

Sygn. akt: X C 270/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Maria Żuchowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elżbieta Jakubowska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2018 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w S.

przeciwko Regionalnemu Szpitalowi (...) im. dr W. B. w G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Szpitala (...) im. dr W. B. w G. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w S. kwotę 162 zł (sto sześćdziesiąt dwa złote) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 3 listopada 2017r., do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód – (...) sp. z o.o. w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Szpitala (...) w G. na swoją rzecz kwoty 14219,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 03.11.2017r. do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zamówił towar, a powód zrealizował zamówienie i wystawił fakturę VAT. Wskazano, że pozwany nie uiścił należności za dostarczony towar w terminie, a także pomimo wezwania do zapłaty. Na dochodzoną należność składa się należność główna w kwocie 13824 zł, skapitalizowane odsetki do dnia 02.11.2017r. w kwocie 233,87 zł oraz kwota 162 zł (fv x40 euro x 4,05 zł) tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności na podstawie art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W dniu 13.12.2017r. Referendarz sądowy w tutejszym Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem zgłoszonym w pozwie.

Od powyższego orzeczenia pozwany wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył przedmiotowy nakaz zapłaty w części, tj. co do kwoty 162 zł. Zarzucono, że powód w sposób nieuprawniony naliczył równowartość 40 Euro, w ten sposób, że dokonał tego od faktury, a ponadto dokonał tego po raz kolejny od tej samej umowy. Wskazano, że roszczenie wynikające z art. 10 ustawy o transakcjach handlowych należy łączyć z transakcją, rozumianą jako umowę. A zatem wierzycielowi przysługuje jednorazowa rekompensata od jednej umowy. Z uzasadnienia wynikało też, że powód

dochodził i uzyskał rekompensatę z tytułu umowy łączącej strony, a dochodzona niniejszym pozwem faktura wynika z tej samej umowy.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu wskazując, że zgodnie z cytowaną ustawą i umową łączącą strony, powód mógł naliczać rekompensatę od każdej niezapłaconej części.

Na rozprawie w dniu 23.04.2018r. nie stawiała się żadna ze stron, nie żądano uzupełnienia postępowania dowodowego.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był bezsporny. Bezsporny był fakt, że na podstawie umowy łączącej (...) sp. z o.o. w S. z Regionalnym Szpitalem (...) w G., spółka dostarczała pozwanemu towar, za który wystawiano faktury z określonym terminem płatności. Poza sporem pozostawał też fakt, że pozwany szpital nie zapłacił za zamówiony towar, za który wystawiono fakturę FS (...). Bezsporne było również to, że powodowa spółka z tytułu wcześniejszych zaległości szpitala w płatnościach, dochodziła zapłaty rekompensaty w kwocie 40 Euro i taką rekompensatę zasądził jej sąd.

Spór dotyczył natomiast zasadności dochodzenia przez powoda rekompensaty w kwocie 40 euro od wystawionej faktury, pomimo podniesienia zarzutu, że taka rekompensata należy się powodowi tylko raz od zawartej umowy i została już uiszczona.

Spór dotyczył zatem kwestii interpretacji sformułowania „transakcja” określonego w art. 10 ustawy z dnia 08.03.2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Zgodnie z tym przepisem wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7ust.1 lub 8 ust.1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. W ust. 3 wskazano, że uprawnienie do kwoty, o której mowa w ust. 1, przysługuje od transakcji handlowej, z zastrzeżeniem art. 11ust.2pkt2 .

Na wstępie wskazać należy, iż pozwany nie kwestionował zarówno faktu, że upłynął termin uprawniający do naliczania odsetek. Nie kwestionowano również sposobu przeliczenia euro na złote.

W ocenie Sądu, z treści przywołanego przepisu i jego celu wynika, że powodowi przysługuje roszczenie o rekompensatę od każdej transakcji wykonawczej z pozwanym. Celem bowiem normy tego przepisu jest nie tylko przyznanie wierzycielowi uprawnienia do dochodzenia zryczałtowanej rekompensaty kosztów odzyskania należności, ale także stymulowanie do terminowego wykonywania zobowiązań pieniężnych. Gdyby przyjąć interpretację pozwanego, to po zawarciu umowy o współpracy między stronami i nie zapłaceniu pierwszej faktury w terminie oraz uiszczeniu z tego tytułu kwoty 40 euro, kontrahent mógłby za wszelkie następne zamówienia płacić z opóźnieniem, nie obawiając się żadnych sankcji, poza możliwością domagania się odsetek. Takie założenie jest, w ocenie Sądu, sprzeczne intencją tego przepisu, który ma mobilizować podmioty gospodarcze do terminowego regulowania zobowiązań. Zgodzić się należy zatem z poglądem doktryny, że roszczenie o stałą kwotę rekompensaty kosztów odzyskania należności przysługuje wierzycielowi od każdej dokonywanej transakcji handlowej. W przypadku umów ramowych przez transakcję handlową należy rozumieć każdą transakcję wykonawczą (tak: K. Osajda (red.), Tom III B. Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania. Część szczegółowa. Ustawa o terminach zapłaty, Warszawa 2017).

Dodać należy, że powyższe stanowisko nie jest sprzeczne z cytowanym przez pozwanego stanowiskiem Ministerstwa (...), że uprawnienie co do rekompensaty przysługuje - co do zasady - od transakcji handlowej (umowy). Zdaniem Sądu jednak, transakcją czyli umową jest każde zamówienie towaru przez pozwanego, skutkujące wystawieniem faktury przez powoda. Umowy z kolei, na które powołuje się pozwany, zdaniem Sądu są umowami ramowymi, z których nie wynika obowiązek zapłaty konkretnej sumy z konkretnym terminem płatności.

Reasumując, skoro pozwany szpital zamówił towar, za który nie zapłacono w terminie określonym fakturą, od tej transakcji należała się powodowi rekompensata w kwocie po 40 euro.

Mając na uwadze powyższe, roszczenie okazało się zasadne w całości, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku. O odsetkach za opóźnienie orzeczono po myśli art. 481kc, zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 kpc. Pozwany przegrał proces w całości, winien zatem zwrócić powodowi koszty procesu. Na poniesione koszty wywołane sprzeciwem (koszty w części, w której nakaz uprawomocnił się zasądzono wraz z nakazem) składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 90 zł.